

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, wearing a black shirt, and the woman is on the right, with long red hair. They are in a close embrace, nearly kissing. The background is a softly lit room with a doorway and some lights.

Cathy Williamsová
Aférka
s pianistkou

CATHY WILLIAMSOVÁ

AFÉRKA
S PIANISTKOU

PŘEKLAD

PETRA JELÍNKOVÁ

Milá čtenářko,

dneska trochu vážněji. Pojdme si povídat o pravdě...

Často se zde usmíváme fantastickým státům, které si autorky mých příběhů vymýšlejí a osidlují je svými hrdiny. Co ale, když si zemi nevymyslí? Když popíší skutečnost, která je ale od skutečnosti skutečně úplně odlišná?

K této úvaze mě přivedly dva příběhy z tohoto měsíce. V „benátské“ povídce nazvané Zrozená z plamenů vystupuje „hrabě di Rialto“. Nechme stranou to, že v Itálii je používání šlechtických titulů zákonem zakázáno, zastavme se u toho jména. Ponte di Rialto je sice slavný benátský most, ale samotné Rialto je... tržnice u toho mostu! Autorka si vybrala slovo, které se jí líbilo, a vytvořila „hraběte z trhu“.

Mnohem méně úsměvný problém se pojí s příběhem Stalo se v Havaně. Po vydání této povídky v angličtině mně totiž napsal jeden čtenář, původem Kubánc, jemuž se podařilo z Kuby utéct. Dost smutně a nespokojeně konstatoval, že latinskoamerická idyla, kterou autorka líčí, nemá s realitou diktatury, jež na ostrově panuje, nic společného.

Já vím, že Vy víte, že mé příběhy jsou jenom to, co jsou. Tedy příběhy. Že nejde o popis skutečnosti, přesto mně to nedá, abych nad tím teď nepřemýšlel...

A určitě to nedá ani Vám...

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

**AFÉRKA
S PIANISTKOU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Secretary's Nine-Month Notice

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Petra Jelínková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6651-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6652-9 (MOBI)
ISBN 9788-3-276-6653-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Violetin prst se vznášel nad tlačítkem, kterým by odeslala mail do práce. Už teď cítila, jak do ní noří zuby prázdnota. Zhluboka vydechla, aby zahнала paniku, která se v ní rozmáhala při představě neznámého a otevírala v ní hlubokou, bezednou jámu.

Violet už není dítě. Je jí dvacet šest let a je dospělá. A bát se toho, co se skrývá za rohem, už není vhodné. Ona to zvládne.

Ťukla na tlačítko, zavřela oči a vytěsnila všechny zvuky, které se rozléhaly dnešního krásného a letního nedělního večera v malebné starobylé uličce před jejím londýnským domem.

Violet přesně věděla, jak šéf zareaguje, až mu mail přistane v počítači. Pro začátek – a díkybohu – si ho nepřečte až do zítřejšího rána, kdy vtrhne do kanceláře ve svých směšných šest třicet ráno. Udělá si hrnek silné černé kávy, sedne si ke stolu – který mívá vždycky pokrytý papíry, vzkazy naškrábanými na lepících papírcích, zprávami a pořádnou sbírkou papírnických potřeb, z nich většinu nikdy nepoužil. A pak začne svůj obvyklý den.

Nejdřív ze všeho si přečte maily a její tam bude taky a on si ho otevře a pak... *prolítne střechem.*

Violet vstala, protáhla se a uvolnila ztuhlé klouby. Může se soustředit jenom na jednu věc zároveň a rozhodla se, že myšlenky na šéfa a na to, jak zareaguje

na její výpověď, teď odsune do pozadí. Stejně mu brzo bude muset čelit, ale zítra půjde do práce později než obvykle, třeba tak v devět třicet, až se to tam bude hemžit lidmi, a tím se zmírní možnost, že po ní vyjede. Nebude chtít diváky.

Ne, že by Mattu Falconerovi někdy záleželo na tom, co si ostatní lidé myslí.

On sám sobě zákonem. Za celé dva a půl roku, co pro něj pracovala, ho viděla na VIP schůzkách křičet na právníky, ředitele nebo výkonné představitele, kteří ho toho dne třeba naštváli, nebo nestíhali sledovat jeho geniální nevyslovené nápady. Tolikrát mu zabránila, aby neroztrhal zprávy s několika překlepy, které mu nějaký nebohý zaměstnanec položil na stůl. Pracovala s ním do časných ranních hodin, protože zrovna potřeboval vyřešit něco, co *nemohlo počkat*.

Mnohokrát se taky musela nenápadně vytratit z dohledu, když propadl panice a zíral do zdi kanceláře s rukama složenýma za hlavou, protože ho nakrátko opustila inspirace. Práce s ním rozhodně nebyla snadná.

Violet si už dřív připravila salát, ale neměla vůbec náladu, když do něj zabořila vidličku a ledový salát, řepa a další zelenina jí chutnala jako prach.

Měla všeho moc plnou hlavu.

Během týdne se jí život obrátil vzhůru nohama a ona to pořád vstřebávala. Violet neměla ráda změny. Nepotrpěla si na překvapení. Měla ráda řád, stabilitu a svoji zaběhnutou rutinu. Milovala všechny ty věci, kterými holky v jejím věku obecně pohrdaly. Nechtěla žádné dobrodružství. A rozhodně by ji nikdy ani nenapadlo dát výpověď v práci, ačkoliv hluboko uvnitř věděla, že dřív nebo později to stejně bude muset udělat, protože... časem se její city ke geniálnímu, temperamentnímu a naprosto

nepředvídatelnému šefovi trošku změnila, až to bylo nepřijemné. Ale nikdy nečekala, že bude nucená...!

Odsunula talíř a rozhlédla se po okolí. Měla pocit, že to tu vidí poprvé, což samozřejmě nedávalo smysl, protože v tomhle nádherném řadovém domku bydlela už od svých dvaceti let. Nicméně představa, že se to tu pronajme někomu cizímu, ji dostala. Viděla tu léta dokonale vystavených suvenýrů, knihovny ztěžklou notami a rukopisy s mnoha poznámkami, obrazy, dekorace a plakáty...

Do očí se jí vedraly slzy. Zase.

Spolkla je a raději se pustila do úklidu kuchyně, zatímco v pozadí hrálo rádio. Samozřejmě, že klasická hudba. Její oblíbená.

Až pozdě si uvědomila, že někdo naléhavě a neodbytně tluče na dveře, jako by ten člověk neměl dost slušnosti počkat, až Violet sejde ke dveřím. Pospíšila si dolů, aby otevřela dřív, než si sousedi začnou stěžovat... a byl tam on.

Matt Falconer. Její šéf a poslední osoba na světě, kterou by na svém prahu čekala. Jak proboha ten chlap ví, kde Violet bydlí? Ona mu to rozhodně nikdy neřekla. Tajení svého soukromého života povýšila na uměleckou formu.

Violet pocítila vinu a jemně zrudla. Nachytil ji tu nepřipravenou, neměla na nic čas a zmohla se jen na to, že na něj zírала a vpíjela se pohledem do půvabných rysů jeho štíhlé tváře.

Uplynuly dva a půl roku a přesto na ni pořád takhle působil. Byl vysoký, dokonale stavěný, měl široká ramena, úzký pas a dlouhé, svalnaté nohy. Vlasy měl trošku moc dlouhé a tmavě modré oči rámovaly ty nejčernější a nejhustší vlasy. Svou roli samozřejmě hrála i exoticky bronzová pokožka, po matce mu v žilách proudila španělská krev. Každý jiný smrtelník by vedle něj vypadal mdlý, vyhublý a těstovitý.

„Co...? Eh, pane... co tu děláte?“ zakoktala se Violet a zastrčila si za ucho pramen hnědých vlasů.

„Pane? *Pane?* Nepřeháníš to? Uхни, chci jít dovnitř.“

Narovnal se a ona automaticky ustoupila, ale dlaň nechala na klice. Dveře byly na škvírku otevřené. Stačilo trochu zatlačit a ona nebude mít šanci udržet ho venku. A on, podle bouřlivého výrazu, se nebude rozmýšlet dvakrát, aby se dovnitř dostal násilím.

„Je neděle,“ řekla Violet klidným hlasem, který si šetřila do práce a speciálně pro svého temperamentního šéfa. „Určitě jste přišel kvůli mému... ehm... dopisu... no, mailu...“

„Dopisu? *Dopisu?*“ zaburácel Matt. „Dopis by implikoval, že jeho obsah bude aspoň nějakým způsobem *zdvořilý*.“

„Rušíte sousedy,“ štěkla Violet.

„Tak mě sakra pusť dovnitř a nebudu nikoho rušit.“

„Byla to velmi zdvořilá výpověď.“

„Chceš se o tom bavit tady, Violet? Rád zaklepu na všechny dveře a pošlu je ven. Stejně jsou všichni rádi na sluníčku, a pokud se tu má sehrát divadlo, tak tím líp.“

„Vy jste fakt neskutečný, Matte.“

„No, aspoň jsi přestala s tím *panem*. Dobrý začátek. Teď mě pusť dovnitř. Potřebuju se napít něčeho silnějšího.“

Položil dlaň na kliku. Violet si povzdychla, otevřela a postavila stranou, aby mohl projít kolem ní do malé, ale působivé chodby s černými a bílými dlaždicemi a sytou výmalbou.

Matt několik vteřin nic neřekl. Otočil se kolem dokola a pomalu se rozhlížel, zatímco ona zůstala stát a v hlavě si přehrávala, co jí asi řekne a co ona mu na to odpoví.

Když na ní konečně přistál pohledem, vedle hněvu se mu v očích zračila i zvědavost.

„Kde jste sehnal moji adresu?“ zeptala se.

„Přečíst si složku na personálním není nic složitěho. Máš to tu hezké, Violet. Kdo by to řekl?“

Violet zrudla a probodla ho pohledem. On jí ho oplatil pomalým úsměvem, úsměvem žraloka, který si konečně může smlsnout na nějaké malé rybce.

Otočila se na patách a zamířila rovnou do kuchyně. Domek nebyl nijak zvlášť velký, ale ani malý. Z chodby vedlo naleštěné schodiště do patra s ložnicí. Několik dveří dole vedlo do obývacího, malé místnůstky, kterou používala jako kancelář a hudební pokoj a do šatny, s půvabnou tapetou a výmalbou z viktoriánské doby. A samozřejmě do kuchyně, která byla dost velká, aby se tam vešel jídelní stůl pro šest lidí. Byl pokrytý papíry, které rychle posbírala a hodila do kredence. Pak se k němu celá rudá obrátila čelem, založila si ruce a opřela se o linku.

Violet se necítila příjemně. Obvykle ji před ním chránil její pracovní kostýmek, který tvořil vhodnou hradbu mezi šéfem a jeho sekretářkou. Tady doma na sobě měla džínsy a staré tričko, které zdědila po tátovi, a cítila se... odhalená a neskutečně zranitelná.

Neměla však v úmyslu mu to dát najevo.

„Nikdy jsi mi neřekla, že bydlíš v takovém klenotu,“ prohlásil Matt a sedl si ke stolu.

„Vy jste mi taky nikdy neřekl, kde bydlíte,“ odsekla Violet a on naklonil hlavu na bok a pomalu přikývl.

„O to mi jde. Proč bys mi něco takového tajila? Většina lidí o svých domovech nemluví, protože se za ně stydí.“

„Mám tu kafe,“ nabídla Violet. „Nebo čaj. Dáte si něco?“

„To znamená, že v kredenci nemáš schovanou

žádnou whisky? Ne? Dobře, tak tedy kávu. Víš, jak ji mám rád, Violet, protože ty o mně víš všechno, co potřebuješ...”

Sklouzl na židli trochu níž, natáhl si nohy a řečí těla dával najevo, že nikam nespěchá. Založil si ruce za hlavu a pozoroval ji s neskrývanou zvědavostí.

Pokud by se někdy měly splnit Violetiny noční můry, tahle z nich byla nejhorší.

Matt Falconer byl miliardář a legenda ze světa IT a telekomunikací, muž, kterého zbožňoval tisk i ženy. A právě on teď sedí u ní doma a krčí nos, protože nic mu neudělá větší radost, než že na ni vytáhl informaci, kterou si vždycky nechávala striktně jen pro sebe.

Od okamžiku, co vešla do jeho kanceláře uhnízděné v nejvyšším patře jedné z nejikoničtějších londýnských budov, vycítila, že její nový šéf nebude jako ti dva, se kterými spolupracovala předtím. Nebude přístupný ani otcovský jako George Hill, se kterým spolupracovala dva roky, než ji přestali potřebovat. A nebude ani jako Simon Beesdale, její poslední šéf, který byl pyšný čerstvý táta se stolem pokrytým fotkami rodiny a který ji milerád začlenil do svojí „druhé rodiny“, jak říkal týmu patnácti lidí. Ten se vždycky smál a vždycky ji dovedl podpořit.

Ne. Matt Falconer na ni okamžitě naložil hromadu práce, až se téměř nezastavila. Hodil ji do hluboké vody a ona se musela postarat sama o sebe. Musela se postavit výzvě a rychle se učit rovnou za pochodu. A užívala si každíčkou vteřinu téhle práce. Milovala práci brzo ráno a do pozdní noci, milovala aktivitu a horečnatě rychlé tempo. Líbilo se jí neformální pracovní prostředí, přestože byla spořádaná a tohle od sebe nečekala. A držela tempo, vysloužila si šéfův respekt a během dvou let se její plat několikanásobně zvýšil.

Mattův brilantní intelekt a náročné pracovní

požadavky se však snoubily se zvláštní sebejistotou a kouzlem, před kterým Violet její instinkty varovaly, a proto se snažila nepřekročit žádnou hranici.

Pevně se bránila náloži otázek, kterými ji každý den vítal ode dne, kdy do jeho firmy nastoupila. Odvracela neustálé dotazy na své soukromí a neskočila na udičku, když jí třetí týden v práci s jistou škodolibostí v hlase oznámil, že ženy obvykle reagují trochu jinak a nadšeněji, když on, Matt, projeví zájem o jejich soukromé životy.

„Obávám se, že to nebudu já,“ zamumlala a ani se nesnažila znít omluvně. „Já věřím v přísné oddělení pracovního a soukromého života.“

A svého rozhodnutí postupem času nikdy nelitovala, jelikož navzdory sobě samé čím dál víc podléhala šéfovu kouzlu a charismatu a děkovala bohu, že si dokázala zachovat aspoň kousek zdravého rozumu.

Proto ji teď jeho přítomnost v jejím kouzelném malém domku plnila panikou.

„Například,“ protáhl, „myslím, že mě znáš dost dobře na to, aby ti došlo, že jsem teď mohl být třeba s Clarissou na baletu... a že si tvůj mail nepřečtu až do zítřejšího rána. Předpokládám, že sis tam hodlala sebejistě přitancit, ideálně později než obvykle, abych to tvoje oznámení, že kašleš na nejlépe placenou práci, jakou si kdy dokážeš najít, stačil vstřebat.“

Violet si otřela zpoceně dlaně do džínsů a zaměstnala se přípravou kávy přesně tak, jak ji měl rád. Černou a bez cukru. Zády k němu byla ušetřená bodavé intenzity těch jeho tmavě modrých očí, ale stejně cítila, jak se jí zavrtávají do zad.

Matt měl na sobě stejně jako ona neformální oblečení. Černé džínsy, seprané tričko a nazouváky. Už ho viděla tahle oblečeného mnohokrát, protože tak normálně chodil do práce. Na na míru šité obleky a hedvábné vázanky si moc nepotrpěl. Nicméně

kvůli tomu, že i ona je stejně nedostatečně oblečená, se cítila nejistě a nepříjemně.

„To není pravda,“ řekla a se sklopeným zrakem k němu posunula hrnek kávy. Pak si sedla na židli na nejuvzdálenějším konci stolu.

Znala ho dost dobře na to, aby věděla, že jeho zájem o její soukromé záležitosti, se jen tak nevypařil. Jenom se naskytl naléhavější problém její výpovědi, který potřeboval vyřešit jako první. K tématu jejího bydlení se vrátí později.

Violet se chvěla očekáváním, ale nepřestala se usmívat a zachovávala zdvořilý a tolerantní, byť poněkud nechápající výraz.

Musí zachovat profesionální tvář.

„Takže sis *nepamatovala*, že jsem měl být na baletu...“

„Záleží na tom?“

„Zklamala jsi mě, Violet. Myslel jsem si, že jsme přátelé, ale ty tu stejně stojíš a bojíš se mi do očí říct, proč na mě kašleš.“

„Pracuju pro vás, Matte, to je všechno,“ opáčila a on smutně potřásla hlavou.

„Stejně jako dalších dvě stě zaměstnanců ve čtyřech patrech toho skleněného paláce, ale žádný z nich mě nezná tak dobře jako ty. Ačkoliv...“ odmlčel se. „Kdybys mě znala dostatečně dobře, věděla bys, že jsme s Clarissou na pokraji rozchodu a jít s ní na balet by už bylo moc.“

„Vy jste se s ní rozešel?“ Violet pocítila záchvěv soucitu s nádhernou, modrookou plavovláskou, která možná nebyla nejostřejší pastelka v penále, ale byla veselá, přátelská a rozhodně si nezasloužila povinný pugét na rozloučenou, který by jí Violet bezpochyby musela za pár dní poslat. Tedy, pokud by Matt nereagoval na její výpověď tím, že se jí zjevil na prahu.

„Netvař se tak šokovaně,“ řekl Matt suše. „Víš,

že pro dlouhodobé vztahy jsem příliš zaneprázdněný. To tady ale neřešme. Přišel jsem kvůli výpovědi a chci vědět, proč ses tak zčistajasna rozhodla, že už máš práce pro mě po krk. Jde o peníze? Jestli ano, mohla jsi prostě přijít a vysvětlit, proč potřebuješ přidat.“

Violet krátce rozhodil šéfův předpoklad, že každý vztah delší než pět vteřin spadá do kategorie *dlouhodobých*. Zamrkala a obrátila pozornost zpátky k němu. Srdce jí prudce rozbušilo, když se s ním nechtěně setkala pohledem. Věděla, že rudne, a nenáviděla se za to, že se jí nepodařilo zachovat netečnou a neutrální atmosféru. V práci by to bylo jiné – měla by na sobě šedé sako, bílou košili, šedou sukni a elegantní černé balerínky – a s jejich pomocí by se před jeho smrtícím kouzlem uchránila. Tady ale svůj úhledný kostýmek neměla.

Ani její mozek ji nepodržel. Měla si vzpomenout, že chlápek jako Matt, který má na opačné pohlaví přímo božský vliv, jde po určitých typech žen. Po dlouhonohých, vyvinutých blondýnkách, které při rozhovorech vždycky říkají věci jako „samozřejmě“, „jistě“ a „cokoliv si přeješ“. Rozhodně by nechtěl metr šedesát vysokou drobnou holku s rovným mikádem, nevýraznými rysy a plochým hrudníkem, která neviděla flirt ani z rychlíku.

Proč se tu proboha tak objevil? Co mu dává právo? Není to fér, že sedí v její kuchyni, houpe se na její židli a dostává se jí pod kůži, když ona toho má po krk i bez něj. Tohle prostě není fér.

„Samozřejmě že nejde o peníze,“ řekla, usrkla kávy a trhla sebou, protože byla horká. „A ano, kdybych nebyla spokojená s platem, tak bych nepodávala výpověď, ale přišla bych to za vámi probrat.“

„O co tedy jde, když ne o peníze?“ zatlačil na ni. „Nemůžeš říct, že ti ta práce nepřináší výzvy. Sakra,

Violet, máš víc zodpovědnosti než kterákoliv jiná žena, která pro mě kdy pracovala.“

„To asi proto, že žádná nevydržela tak dlouho.“

„Kecy.“ Mávl rukou ve svém obvyklém, odmítavém gestu a pevně se jí podíval do očí. „Přiznávám, spousta z nich moc dlouho nevydržela, ale to proto, že nezvládly nic kromě té nejjednodušší práce.“

Violet sklopila zrak a nic neřekla. Když nastoupila, personalista už si zoufalstvím trhal vlasy.

„Jsme ve složité situaci,“ úpěl tehdy frustrovaně. „Matt je velmi... náročný. Spousta předchozích kandidátek to s ním nevydržela. Taky je prý znervózňoval. Ty holky byly naprosto schopné, když vešly do budovy, ale po deseti minutách s ním se z nich stával uzlíček nervů...“

Violet už po pěti minutách pochopila, co tím personalista myslel. Matt Falconer byl neskutečně chytrý, strašně netolerantní a navíc skvěle vypadal, takže byl zázrak, že s ním někdo dokázal spolupracovat déle než den bez toho, aby se mu mozek proměnil v houbu.

Ona byla díkybohu z jiného těsta. Život ji připravil prostě na všechno a ona si s šéfem poradila stejně, jako se srovnávala s věcmi, nad nimiž neměla kontrolu, a s šílenými, impulzivními a nepředvídatelnými lidmi, kteří jí vstupovali do života. To uměla díky svému otci. Vyrovnaně se stáhla za obrannou zeď, kde na ni nikdo nemohl.

„Pokud chceš víc zodpovědnosti,“ zavrčel Matt, „tak ti ji klidně dám, stačí říct. Můžu ti dát jinou pracovní pozici, víc práce... různé projekty. Jen si o to řekni, ale nenechávej mě na pochybách.“

„Nejde o práci.“

„Tak o co sakra jde?“ Přimhouřil oči, narovnal se, opřel si lokty o stehna a zíral na ni, až se skoro kroutila, jak jí to bylo nepříjemné. „Komplikuje ti někdo život?“